

СПАСЕН, НО ОКАЯН!

Дейвид Уилкерсън
2 Май 1994

Хиляди Божии хора се бяха струпали около брега, гледайки една свръхестествена сцена пред себе си: „Буйните морски води се изляха върху голямата армия на фараона!”

Каква невероятна сцена, гледка и звуци трябва да е било! Конете цвилят, войниците крещат, навсякъде се търкалят колела на колесници, мъжете си поемат въздух, след което изчезват под вълните, хиляди тела са изхвърлени на брега.

Приблизително милион и половина израилтяни гледаха как се случва това: 600 000 мъже, казва Библията, и вероятно още 900 000 жени, възрастни хора и деца. Представям си как са били изпълнени с благоговение, паднали на колене, ръцете им издигнати в хваление, съкрушени от силата на Божието дело. Мариам, сестрата на Моисей изведнъж поведе стотици девойки в победен танц. Затракаха хиляди дайрета, докато десетки хиляди възторжени гласове викаха: „Осанна!”

Ако в онзи ден ти беше там, може би щеше да попиташ някой израилтянин: „Тази невероятна свръхестествена гледка не те ли впечатли така, че повече никога да не се съмняваш в Бог, без значение пред какво ще се изправиш в бъдеще?”

Почти сигурно отговорът би бил: „Да! Да! Как може някой да се съмнява в Бог, Който погребва цяла армия? Това е Бог, Който върши чудеса – не бяхме виждали нещо подобно. Никога повече няма да се съмняваме в Него!”

Тази велика вяра в Израел трая точно три дни!

Аз вярвам, че народа на Израел искаше да вярва в Бог с цялото си сърце и вероятно бяха убедени, че го правят. Знатните мъже и жени и принципните старейшини до един желяха да изживеят живота си, напълно вярвайки Му. Те имаха сигурното намерение да изминат всяка миля до Обещаната земя, пълни с вяра и да влязат в нея с думите: „Ние видяхме десетте бича над Египет. Видяхме как Бог по свръхестествен начин раздели Червено море и унищожи врага ни. Видяхме всички чудеса, които Той направи. Кой би могъл да се усъмни някога в такъв велик и могъщ Бог?”

Така е и днес! Почти всички истински последователи на Христос очакват да вярват в Бог до края на живота си. Всички се опитваме да живеем пълни с вяра, никога да не се съмняваме и оплакваме. Казваме: „Виждам съм чудеса в собствения си живот; преживял съм моето Червено море. Как мога да се съмнявам в Него, когато Той е направил всичко това за мен?”

Но аз те питам: мислил ли си си някога, че един ден може да се превърнеш в неблагодарен, оплакващ се, съмняващ се Израел? За съжаление много християни в тези последни дни вече са станали такива! Библията заявява, че в това време мнозина ще изгубят вярата си и ще изоставят първата си любов. Ще живеят в пустиня от съмнение и неверие – спасени, но окаяни!

Павел писа на Тимотей:

- „Имай вяра и чиста съвест, която някои, като отхвърлиха, претърпяха корабкрушение спрямо вярата” (1 Тимотей 1:19).

Павел написа това скоро след Петдесетница, точно след като Бог се беше проявил мощно сред тях. И той каза, че мнозина вече са претърпели корабкрушение спрямо вярата!

Самият Исус каза:

- „... когато дойде Човешкият Син, ще намери ли вяра на земята?” (Лука 18:8)

С други думи: „Когато се върна за народа Си, ще намеря ли истинска вяра у тях?”

Преди ми беше трудно да преглътна тези думи. „Ама, Господи, виж голямата вяра, която е навсякъде! Толкова много хора ходят в нея, говорят за нея, проповядват я. Дори съществуват така наречените служения на вяра!”

Тогава Господ ми напомни: от онези 600 000 евреи, които бяха решени да Му вярват завинаги, само двама опазиха вярата си! Така е – 599 998 изгубиха вярата си! Само Исус Навиев и Халев вярваха, никога не се усъмниха и бяха единствените, които влязоха в Обещаната земя. Всеки друг израилтянин на възраст над 20 години, всеки от онези, които бяха видели наказанията над Египет, които бяха хвалили Бог за освобождението край Червено море, умря в съмнения в мизерната пустиня!

Това послание се отнася за това как човек може да бъде спасен, но много окаян!

Искам да ти кажа как можеш да излезеш от ужасно робство, но никога да не влезеш в Христовата пълнота! Истината е, че много християни прекарват целия си живот, изгубени в пустинята, измъчвани от депресия, страх, безпокойство и неверие.

Първо, трябва да знаеш какво означава Обещаната земя. Тя не е небето, както си мислят мнозина. Денят, в който израилтяните влязоха в Ханаан, започнаха войни, а ние знаем, че когато влезем в небето, всички войни ще се прекратят.

Ханаан по-скоро означаваше живот в цялата му пълнота – изобилен живот. Ханаан беше земя, в която „течаха мляко и мед”, и която означаваше изобилни благословения, мирен начин на живот, почивка от страха.

Възлюбени, Обещаната земя днес е Исус Христос жив в нас! Той е нашето наследство. Ние почиваме във верността Му, наслаждаваме се на присъствието Му и сме радостно в Него през всичките си дни. Бог нямаше намерение ние да заседнем в пустинята на празнотата и сушата. Чрез Сина Си Той ни е дал изобилен живот – живот, в който сме освободени от тревога и безпокойство. Това е живот напълно предаден на Божиите ръце, изцяло вярващ във волята и любовта Му!

Но заради съмнение, Израел изпрати дванадесет доверени мъже да шпионират добрата земя. Често съм се чудил защо изпратиха съгледвачи, след като Бог вече им беше казал, че земята е добра и е тяхна?

Това стана заради страх! Те изпратиха дванадесетте поради страх и десетима от тях се върнаха уплашени! Те разказваха истории за гиганти, огромни укрепени градове, невъзможни за преодоляване препятствия. Те предупредиха: „Хората там са като гиганти, ние сме като скакалци в сравнение с тях. Тази земя ще ни погълне!”

Само двама от шпионите – Исус Навиев и Халев запазиха вярата си в Бог, че ще ги освободи. Те казаха: „В състояние сме да излезем срещу тях, ако Бог е с нас. Те са плячка за нас! Как можете да сравнявате великаните с нашия могъщ Бог?”

Но същата нощ, десетимата съгледвачи ходеха от шатра на шатра и от племе в племе, разпространявайки съмнение и страх. И през цялата нощ хората плакаха в шатрите си:

- „Тогава цялото общество извика с висок глас и народът плака през онази нощ” (Числа 14:1).

Каква позорна нощ беше това и колко наскърбен трябва да е бил Бог! Ангелите в небето вероятно не са могли да повярват на очите си, чудейки се: „Как можа да се случи това? Как е възможно нация, толкова пълна с чудеса, да забрави Божиата сила и вярност към тях? Как е възможно някой да си помисли, че Бог не може да ги въведе в земята?”

Но чуйте богохулните слова на съмнение и горчивина на Израел:

- „И всичките израилеви синове роптаеха против Моисей и Аарон, и цялото общество им говореше: Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени? Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет? И си казаха един на друг: Да си поставим началник и да се върнем в Египет!” (стихове 2-4)

Да се върнат в Египет? Без вода, без манна, без напътствия, без облак или огнен стълб, който да ги води? Биха оцелели само една седмица! Дори и да се доберяха до Червено море, как биха го преминали? И ако го преминаха, как биха се изправили срещу ядосана нация, която беше изгубила първородните, армията и фараона си? Египет би потърсил реванш!

Вероятно в момента водиш битката на живота си. Врагът те напада от всички страни. Ти знаеш, че имаш Могъщ Бог на своя страна, но всичко, което виждаш е битката пред теб. Казваш си: „О, Господи, защо ме докара в тази бъркотия? Не мога да се справя! Когато бях спасен, не знаех, че ще бъде толкова трудно, че ще трябва да се боря толкова много. Мислех си, че просто ще крача до Исус, и че всичко ще е наред.”

Така че в момента някои хора мислят за това просто да си стегнат багажа и да се върнат към стария си живот. Но докъде мислите, че ще стигнат? Те нямат посока, провизии, нямат Божия Дух, Който да ги води. И какво си мислите, че ще им направи дявола, след като се върнат обратно? На първо място той е ядосан, че те са били спасени, изправили са се и са свидетелствали против него. Мислите ли, че ще ги посрещне с отворени обятия? Не! Той ще преследва кръвта им, ще се опита да ги убие! Той иска реванш!

Наскоро две жени с проблеми си тръгнаха от „Домът на Ана”. За жалост и двете умряха от свръх доза наркотици. Път след път сме виждали как онези, които казват: „Връщам се в Египет!” са застигани от унищожение. Това е така, защото дяволът е жесток възискателен учител, а заплатата на греха е смърт!

Неемия каза за Израел:

- „...и в своя бунт си определиха началник, за да се върнат в робството си...” (Неемия 9:17).

Те се върнаха в робството! Мислеха си, че ще се върнат към нещо по-лесно от духовната битка, в която бяха. Но все още не бяха видели нищо!

Чуйте тези невероятни думи на Господ:

- „...Докога ще Ме презира този народ и докога няма да Ми вярва въпреки всичките знамения, които съм извършил сред него? Ще го поразя с мор и ще го изтребя, а теб ще направя народ по-голям и по-силен от него” (Числа 14:11-12).

Бог каза: „Писна ми от този народ! Те са упорити в неверието си. Колкото повече правя за тях, толкова повече действат в съмнение и страх. Ще ги изтрия от картата! Ще ги унищожа, Моисей. След което ще създам нова нация чрез теб, защото ти си бил верен.”

Но Моисей помоли Бог да покаже голямата Си милост, дълготърпение и простителност:

- „Прости, моля Ти се, беззаконието на този народ според голямата Си милост и както си прощавал на този народ от Египет до тук” (стих 19).

Това води до самата сърцевина на посланието ми:

Може да бъдеш опростен, но лишен от пълнота!

Може да си получил великата Божия милост, благословения и защита, но никога да не се зарадваш на живота на сила и почивка, който Той има за теб. Това е резултата от неверието!

Бог чу молбите на Моисей и прости ужасния грях на Израел:

- „И ГОСПОД каза: Прощавам според думата ти” (Числа 14:20).

Но каква беше реакцията на хората?

- „Те... не послушаха Твоите заповеди. Отказаха да послушат и не си спомниха чудесата Ти, които беше извършил за тях. Закоравиха врата си и в своя бунт си определиха началник, за да се върнат в робството си. Но Ти си Бог на прошката, милостив и състрадателен, дълготърпелив и многомилостив и Ти не ги остави” (Неемия 9:16-17).

Въпреки това, Бог показа милостта, любовта и дълготърпението Си към невярващия Израел:

- „Ти пак в голямото Си милосърдие не ги остави в пустинята. Облачният стълб не престана да бъде над тях денем, за да ги води по пътя, нито огненият стълб — нощем, за да им свети по пътя, по който трябваше да минат. И Ти даде добрия Си Дух, за да ги учи, и не отне манната Си от устата им, и им даде вода за жаждата им. И Ти ги храни четиридесет години в пустинята и нищо не им липсваше — дрехите им не се износиха и краката им не отекоха” (стихове 19-21).

Може да си мислиш: „Те бяха в добра форма! Бяха опростени, все още Бог ги водеше, все още се радваха на Духа, все още се грижеха за тях, хранеха ги, обличаха ги. Какво повече можеха да искат?”

О, но тук има нещо много неправилно, нещо страшно тъжно и трагично! Виджте, те бяха спасени, опростени и благословени, но не отиваха никъде! Пилееха живота си, защото завинаги бяха лишени от най-доброто от Бог. Бяха осъдени на „пустинен живот” – бяха пресъхнали, обременени, неспокойни, празни, окаяни до края на дните си. И никога нямаше да стигнат до Обещаната земя!

- „Те няма да видят земята...” (Числа 14:23).

Те бяха отрязани, лишени от наследство! Бог буквално премахна обещанието си към тях да ги заведе в живот на мир и почивка:

- „...и ще познаете какво е Аз да се отвърна” (стих 34)

Защо Бог предприе такива драстични действия? Защо се отвърна от обещанието Си и ги обрече на живот в пустата, суха пустиня, пълна със змии? Кратко и ясно – поради неверие! Беше им станало навик да забравят цялата Божия вяроност от миналото, и при всяка нова криза те мърмореха и се оплакваха!

Но, възлюбени, това не бяха изоставени хора! Те бяха спасени, освободени от робство. Кръвните жертви продължиха. Манната не престана. От скалата продължи да се излива вода. Стълбът и облака все още бяха на тяхно разположение. Въпреки това, Израел беше безжизнен народ. Бог ги нарече зли!

- „А против кои се гневи четиридесет години? Не против онези ли, които съгрешиха и чиито трупове паднаха в пустинята? На кои още се закле, че няма да влязат в Неговата почивка? Не на онези ли, които бяха непокорни? И така, виждаме, че те не можаха да влязат поради неверието си” (Евреи 3:17-19).

Израел не бяха отрязани заради идолопоклонство, блудство или алчност, а поради неверие! Бог им каза: „Никъде няма да ходите. Животът ви ще бъде пропилян в пустинята!”

Можете ли да си представите нещастieto да живееш в страх през целия си живот? В продължение на четиридесет години тези хора обикаляха в кръг и живота им се съсредоточеше в това просто да оцелеят. Затъваха в жалки проблеми – отегчени, лутащи се, винаги спорещи, винаги болни, непрестанно разтревожени за неща, които никога нямаше да се случат.

Такава е картината, когато изгубиш вярата си! Тревожиш се за всеки малък, жалък проблем, който се изправи на пътя ти. Винаги питаш Бог: „Защо?” И никога нямаш сила, мощ, радост или надежда. Бог винаги ти казва: „Връщай се в пустинята. Не, няма да те оставя, но и никъде няма да идеш!”

В този момент може да оспориш: „Всичко това е старозаветна теология. В Новият Завет Бог не се отнася толкова жестоко с децата Си.”

Но авторът на Евреи казва: „О, да, отнася се!”

- „Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, което да отстъпи от живия Бог.... Затова, нека се постареем да влезем в тази почивка, за да не падне някой в същия пример на непокорство” (Евреи 3:12, 4:11).

Ние сме предупредени да не паднем в същото неверие, което осъди Израел на пустинен живот: „Никога няма да влезете в Обещаната земя! Животът ви ще бъде сух и пропилян! Бог ще ви предаде на съмнение и неверие, и ще прекарате остатъка от християнския си живот в абсолютно нещастие!” Неверието може да не ни позволи да влезем в земята, както попречи на Израел!

Толкова съм щастлив, че не съм бил на мястото на Моисей през онези четиридесет години в пустинята, пастируващ онова смесено общество! Как ти се струва да си пастор, на когото Бог е казал: „Повече не проповядвай вяра на хората си. От това няма да има полза! Те са се закоравили в неверието и съмнението си, само се оплакват. Ще ги пощадя, но ще изживеят живота си в нещастие, ще обикалят в кръг. Пред теб са четиридесет години на нещастни погребения!”

Дори Моисей трябваше да научи – Божията милост, простителност и загриженост не могат да заличат последствията от дълбоко вкорененото неверие! То нарушава всяко Божие обещание. То ти пречи да влезеш в Христовата пълнота, в надеждата и те изтласква в сухата пустиня!

Аз мисля, че огромното мнозинство християни никога не влизат в спокойния живот на Христовата пълнота. Те прекарват целия си живот спасени, но окаяни! Те не изживяват радостите на победите чрез вяра, не познават живот без непрестанни притеснения, никога не се радват на мира и радостта, които идват при онези, които поверяват всичко в Господните ръце. Само някои Исус Навиевци и Халевци влизат в изобилния живот!

Ето още един голям урок, който трябва да научим от опита на Израел:

Трябва да сме много внимателни какво казваме пред Господ, когато сме изправени пред трудности!

Колко е опасно да сееш съмнение в другите! Библията казва, че десетимата съгледвачи, които „...пуснаха лош слух за земята, измряха от язвата пред ГОСПОДА” (Числа 14:37).

Ами оплакващото се събрание? Ами всички онези, които викаха: „Защо Бог ни докара в тази земя – за да ни убие с меч? Трябваше да ни остави да измрем в пустинята!”

Бог им отговори: „Добре. Ще умрете в пустинята!”

- „Жив съм аз, заявява ГОСПОД — наистина ще ви направя така, както вие говорихте в ушите Ми! Трупове ви ще паднат в тази пустиня и от преброените между вас, колкото сте на брой, от двадесет години и нагоре, които роптахте против Мен” (стихове 28-29).

Това може да ти се струват тежки думи. Може да си мислиш: „Но израилтяните бяха просто хора! Те бяха изкоренени от земята си, пътуваха тук и там, тревожеха се за децата си. Говореха от човешки страх, но реакцията им беше естествена. Бог със сигурност би разбрал това.”

Не! Бог не иска „просто човешки” реакции, Той търси вяра! Той иска хора, които да кажат: „Аз вярвам в Божието Слово, и че Той е по-загрижен за семейството ми, отколкото съм аз! Няма да действам в страх, защото Той е верен да ме опази в тези трудни времена. Дори болест и смърт не могат да ме отделят от любовта и грижата Му към мен!”

- „А без вяра не е възможно да се угоди на Бога, защото, който идва при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и че възнаграждава тези, които Го търсят” (Евреи 11:6). „Нека пристъпваме с истинно сърце в пълна увереност на вярата, след като сърцата ни са били поръсени, за да се очистят от зла съвест, и тялото ни е било измито в чиста вода” (10:22).

Ако искаме да устоим в тези последни дни, трябва да имаме силна вяра, която да е основана единствено на Божието Слово!

Стратегията на Сатана в тези последни дни е да те накара да се съмняваш в действителността на Исус! Той ще направи всичко, което е по силите му, за да те накара да се усъмниш, че Бог е с теб във всичко. Сатана е назначил седемдесет и четирима много образовани теолози, които да хвърлят съмнение върху божествеността на Христос. Тази група се нарича „Семинарът на Исус“ и се предполага, че са между най-добре образованите Библейски ученици в Америка. Те се срещат два пъти в годината, за да гласуват кои думи на Исус са фалшиви и кои автентични. Дотук са гласували, че почти всички Негови думи са мит – лъжливи са!

Ревизионизма е днешната теологическата мода. Наскоро бяха публикувани три книги, които твърдят следните неща за Исус:

- Той е бил неграмотен бедняк.
- Не е проповядвал спасение от грях чрез жертвата Си.
- Никога не е проповядвал проповедта на планината.
- Никога не е изцерявал сакатите, не е излекувал болести или извършвал чудеса.
- Не е имало хляб и риби. Не е имало вино, превърнато във вода, нито възкресение на Лазар.
- Не е имало Разпятие, нито Възкресение. Вместо това, тялото Му е било изядено от диви кучета.
- Не е имало Непорочно зачатие. Всички разкази за живота Му са митове.
- Поклонението на Христос е пропаганда.

Подобно празнодумство се чува от векове. Но едва сега теолозите слизат от кулите си от слонова кост, за да ги разпространяват.

Един евангелски учен отговори: „Тези хора се опитват да изградят Исус и Евангелието отново. Но не могат да дадат достоверно обяснение защо в продължение на векове хората са били готови да умрат за Него.“ Прав е – подобен вид посвещение не е направено за човек, който е бил изяден от кучета. То е запазено за Някой, Който е бил възкресен и седи на трона в небето!

Тези заслепени учени са смешници – не мисля, че причиняват дори трепет в Божия ум. Но онова, което засяга Божието сърце и Го разгневява, е неверието на онези, които твърдят, че са посветени на Него!

Нека „Семинарът на Исус“ се подиграва на Бог, нека един милион хомосексуалисти излязат на парад по улиците и богохулстват. Не мисля, че тези неща обиждат Бог. Напротив, те са нищо в съзнанието Му в сравнение с притесненията и мърморенията на народа Му! Това, което най-много обижда Бог е неверието!

Всичко, което дразни Божия Дух е в църквата, защото там са Неговите интереси! Бог се тревожи за това, че хората Му се клатят във вярата си, че не Му вярват в кризите си.

Възлюбени, най-големия ни грях е нежеланието ни да повярваме, че Той ще направи онова, което е обещал! Това Го обижда повече от блудството, прелюбодейството, наркотиците, алкохола или кой да е друг грях на плътта!

Словото Му казва:

- „Знае Господ как да избави благочестивите от изкушения...” (2 Петрово 2:9). „Бог е верен, който няма да допусне да бъдете изкушени повече, отколкото ви е силата, но заедно с изкушението ще даде и изходен път, така че да можете да го издържите” (1 Коринтяни 10:13).

Тези стихове или са Евангелието, или са лъжи. Но ако са Евангелието, тогава трябва да застанем върху тях! Бог иска да сме способни да кажем: „Господи, ако умра тук, докато ти вярвам да ме изведеш от неприятностите, нека умра във вяра. Жив или мъртъв – Твой съм!”

Нека всички адски ветрове и вълни излязат срещу теб. Нека всичко излезе срещу теб. Нашият Бог каза, че може, че знае как да те освободи!

Той иска ти и аз да имаме цялата радост, мир, победа и почивка в живота си. Той търси мъже и жени, които ще се изправят срещу онова, което идва в това мрачно време – слуги, които ще останат спокойни и в мир, защото Христос живее в тях.

Бог толкова много желае ти да дойдеш на това място на вяра. Той иска никога повече да не се страхуваш, но наистина да почиваш в силата и възможностите Му. Той знае как да те освободи от всички клопки, изпитания и изкушения...

... Само ако Му вярваш!

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1994 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Saved -- But Miserable!](#) / [Спасен, но окаян!](#)